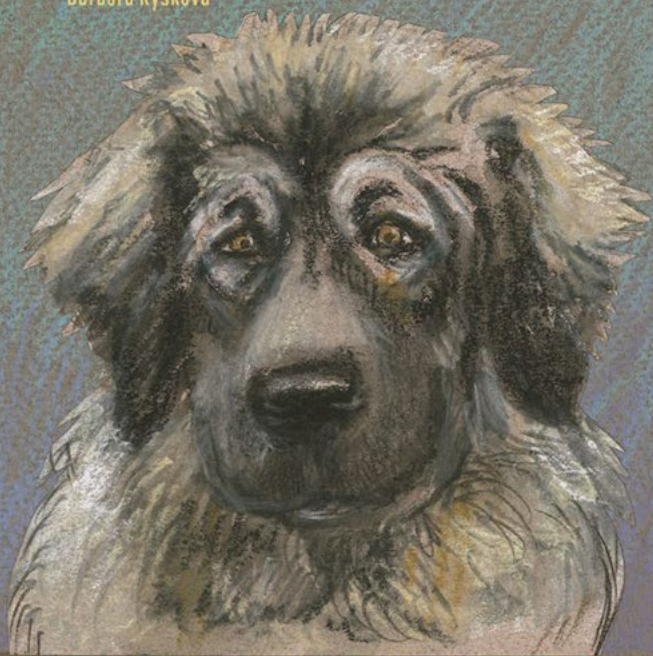

Michaela van Erne

ŽIVOTOPES

Ilustrovala
Barbora Kysková

Albatros

Životopes

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Michaela van Erne
Životopes – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Michaela van Erne

ŽIVOTOPES

Michaela van Erne

ŽIVOTOPES

Ilustrovala Barbora Kyšková

Albatros

**Byla jednou jedna kniha... a jakmile ji dočetli,
skončila zastrčená v knihovně.**

Tak to ale skončit nemusí!

Pošlete ji dál s www.restorio.cz.

MAMINKA

„Píp, píp, píp, píp.“

Protivný zvuk maminčina mobilu alarmoval celý byt. Maminka klepla rukou na displej. Tón i vibrace ztichly. Maminka vstala a nazula si pravou bačkoru. Levá se postrádala.

„Krucipísek!“ zaklela.

Tatínek cosi zamumlal, přetáhl si přikrývku přes hlavu a překulil se na druhý bok.

Maminka klopýtala ke koupelně jako chytrá horákyň, obutá neobutá. Zavřela za sebou dveře a rozsvítila si. Mžourala na svůj obraz v zrcadle. Tu a tam napnula povadlou kůži ve tváři. Zákony gravitace a jiných fyzikálních veličin byly neúprosné.

Do kuchyně vešla o chvíli později nalíčená, s vlasy trčícími do stran jako nakopnutý drn. S tužidlem to kapku přehnala.

Připravila si snídani. Kelímek jogurtu řeckého typu s dvěma sty gramy křupavých cereálií. Řádně je promíchala. Lžička tančila v keramické misce a zvesela cinkala.

„Hanko!“ napomenul maminku z ložnice rozespalý tatínek Ondra.

„Spi,“ nakoukla do dveří maminka Hanka.

„Rád bych. Ale copak to jde?“

Tatínek vstal, zakopl o maminčinu druhou bačkoru a podal jí ji.

„Nezapomeň vzbudit Vítka,“ podotkla maminka, když si zatoulanou bačkoru obouvala.

Uvařila tatínkovi kávu, zasedla k rozbředlé snídani a projížděla zprávy v mobilu.

„Vstává v sedm,“ upozornila ještě tatínka.

„Nemáš nový účes?“ projevil účast tatínek a usrkl kávy.

„Kde bych vzala na kadeřnici?“ posteskla si maminka.

„Zaplatila jsem Vítkovi tábor.“

Do firmy, kde maminka pracovala, nedávno nastoupily dvě mladé ženy. Maminka nebyla žádná nemožná ochechule, ale cítila, že když ze sebe nevydá všechno, zůstane pozadu. A tak dřela a dřela. Přibrala si jednoduché účetnictví, aby šéfům ukázala, jak je zdatná. Jenže se základními znalostmi účetnictví si moc dlouho nevystačila. Zapsala se tedy na pracovní stáž, o které se zatím rodině nezmínila. Nevěděla, jak na to. Stáž totiž bude v Anglii.

Vítek chodil do čtvrté třídy. Měl být páťákem, ale kvůli stěhování od babičky do neznámého města mu rodiče upravili školní docházku. Před půlrokem se stěhovali znova. Tentokrát do jiného bytu ve stejném městě. Vítek se ve škole zhoršil. Potřeboval by doučovat. Jenže kde na to má vzít maminka čas? Chvátá do práce, chvátá z práce.

O víkendech účtuje. Kéž by se alespoň Ondrovi dařilo v podnikání! Ale zatím je to mizérie. Kromě drobných půjček

splácejí i jeho dodávku. Jsou teď v situaci, kdy nevědí, kudy kam.

Bylo půl sedmé. Maminka si nakulmovala vlasy. Uhladila drn a vytvořila vlny.

„Jdu si připravit auto,“ ohlásil tatínek. „Nevíš, kde mám montérky, Hanko?“

„Ve skříni,“ odvětila maminka. „Nebo v koši na prádlo.“

„Tak kde?“

„Zkus skříň, Ondro. A pak koš,“ poradila tatínkovi a odešla do práce.

TATÍNEK

„Přesný čas: Sedm hodin, čtrnáct minut,“ brebentil moderátor z rádia v tatínkově garáži. „Bohatí ještě spí a chudí už hákují. No, tak si alespoň zlepšíme náladu novinkou od kapely Hafan. Je to pecka. Takže volume doprava a jdeme na to. Tady jsou Hafani. To chceš!“

Hafany má Vítek rád, pomyslel si tatínek.

Poslouchal melodickou píseň a lámal si hlavu, proč mu vážne práce. Zlatá truhlářina. Jako truhlář nevěděl, kam dřív skočit. Ale jako dopravce se neprosadil. Jak dlouho potrvá, než si ho lidé najdou? Když chceš, aby se o tobě vědělo, dej o sobě vědět, říká Hanka. Ale jak to má udělat, když nemá peníze na reklamu? Babo, rad'!

Obloha se zamračila jako tatínkova tvář. Mžilo. Okénko v garážových vratech se zastřelo.

Ještě toho trochu. Povede Vítka do školy v dešti.

Čtvrt na osm. Nejvyšší čas, aby ho vzbudil. Zamkl garáž a vrátil se do bytu.

K tatínkovu překvapení byl Vítek dávno vzhůru. Postel ustlaná, závěsy roztažené, okno dokořán. Že by maminka svým rámusením vzbudila i Vítka?

„Dobré ráno, tati,“ uvítal ho Vítek u kuchyňského stolu.

„Ty sis udělal snídani?“ žasl tatínek.

„No. Vem si taky,“ ukázal na dřevorubecký krajíc chleba potřený hutnou vrstvou másla a marmelády.

Tatínek se nedal dvakrát pobízet. Ztěžka dosedl na židli vedle Vítka.

„Maminka ti dovolila krájet chleba?“ zeptal se s plnou pusou.

„Nezakázala mi to,“ lišácky odpověděl Vítek. „Stejně ve skautu pořád pracuju s kudličkou. Teď jsem zrovna vyřezal jeden obrázek. Fakt se mi poved.“

„Jaký?“

„Psa. Ještě potřebuje trochu vytunit.“

„Třeba to zvládneš dnes. Jdeš do skautu, ne?“

„Dneska mám po škole útulek. Copak si to nepamatuješ?“

„Nevíš, kde máme deštník?“ zeptal se tatínek místo příznání, že si to nepamatuje.

„Za botníkem,“ odpověděl Vítek, dojedl a šel opláchnout nádobí.

„V kolik tě mám vyzvednout?“

Vítek si otřepal z rukou pěnu od jaru a pohlédl zpřímá na tatínka.

„Tati, už nejsem prcek. Chci se z útulku vrátit sám.“

Tatínek nějakou dobu uvažoval.

„Radši ne,“ zamítl nakonec Vítkovu prosbu. „Vezmi si mikinu a batoh. Škola volá.“

„Tati,“ žadonil Vítek. „Proč mě nechceš pustit?“

Dobrá otázka. Proč mu vlastně tatínek brání v samostatnosti? Z čeho má strach? Že by Vítko přejelo auto, když cestou z útulku přechází jen jednu hlavní silnici?

„Tati, prosím. Moc tě

prosím,“ přemlouval ho Vítek.

„Mamince by se to nelíbilo,“ namítl tatínek.

„A tobě?“

Tatínek vytáhl zpoza botníku deštník a řekl:

„Chraň tě ruka páně, jestli něco provedeš!“

Vítek se na tatínka zeširoka zaculil a zvedl palec.

PRÁCE

Tatínek vyhlížel z okna Vítko a nervózně bubnoval prsty po parapetu.

„Kde ten kluk jenom vězí?“ ptal se sám sebe.

„Někde se zdržel,“ uklidňovala ho maminka.

„Já mu zavolám,“ rozhodl se tatínek.

Vzal do ruky mobil a vyhledal v adresáři Vítkovo jméno s telefonním číslem.

Z dětského pokoje se ozvala kapela Hafan. Vítek si ji nastavil jako vyzváněcí tón.

Tatínek zpytavě pohlédl na maminku.

„Je to tvoje chyba. Neměl jsi ho nechat jít domů samotného,“ vyčetla maminka tatínkovi. „Ale to jsi celý ty – nezodpovědný a nepoučitelný.“

„Je to přece velký kluk,“ oponoval tatínek.

„Do velkého kluka má ještě daleko.“

Tatínek se podrbal na hlavě.

„Počítáš, doufám, s tím, že odvezeš Vítku na tábor, Ondro?“ změnila maminka téma hovoru.

S tím tatínek samozřejmě nepočítal. Kdo si má v téhle domácnosti všechno pamatovat?

„Kdy to bude?“ vznesl dotaz.

„Hned zkraje července. A hodilo by se, kdybys pak Vítku zase vyzvednul. A jestli se chceš zeptat kdy, tak na konci července.“

Tatínek poodstoupil od okna.

„Ty bys ho odvézt nemohla?“ zkusil vyjednávat.

„Čím bych ho asi tak vezla, když máme jenom dodávku?“

„Co ho posadit na autobus? Nebo na vlak?“ nahodil udičku tatínek.

„Nebo do letadla, vid’?“ přisadila si maminka.

Nechápala, v čem je problém.

„Problém je v tom, že budu tou dobou v Německu,“ nahlásil tatínek. „Brácha mi tam dohodil rozvozy.“

„Cože?“ dávala maminka tatínkovi čas na rozmyšlenou.

„Vydělám peníze a zase se vrátím, Hanko.“

„Jak si to představuješ? A kdy jsi mi o tom hodlal říct?“

Tatínek pokrčil rameny.

„To jsme v pěkné bryndě,“ vyhodnotila situaci maminka. „Já budu o prázdninách na školení v Anglii.“

Rodiče se na sebe vyděšeně podívali.

„Zruš Německo!“ vyhrkla maminka.

„Zruš Anglii.“

„To nejde,“ vzdorovala maminka. „Anglické vedení naší firmy chce otevřít novou pobočku. Malou, jen o několika lidech. A já bych si výrazně polepšila.“

„A kde vezmeš na letenku?“

„Pobyt i letenku hradí firma.“

Na okamžik zavládlo ticho.

„Jestli nepoletím do Anglie, poletím z práce. A to bych nerada,“ zdůraznila maminka.

„Jenže já už mám v Německu podepsanou smlouvu,“ supěl tatínek.

„Tak ji vypověz,“ radila maminka. „Tohle je pro mě šance jako hrom. Když se nedaří vydělat peníze tobě, vydělám je já. A k tomu potřebuju tu stáž. Pochop, že já už takhle dál nemůžu. Nechci být na konci každého měsíce na mizině. A nemít ani na kadeřníka.“

Tatínek chytil maminku za ruce a pevně je sevřel.

„Já ty peníze vydělám, Hanko. Dej mi čas.“

„Času jsi měl habaděj, Ondro,“ odbyla ho maminka. „Ted' je řada na mně.“

VÍTEK

Vítek vletěl do bytu jako uragán.

„Ahoj mami, ahoj tati! To je síla, já jsem dneska...”

„No, to je dost, že jdeš,” zpražila ho maminka zhurta.

„Kde jsi lítal? A jak to, že sis doma zapomněl mobil?”

„Víš, jaký jsme o tebe měli strach?” přidal se k mamince tatínek. „Přezuj se a pojd' k večeři.”

Vítek otráveně pustil na zem školní batoh. Na to, co prožil, teď nejspíš nepřijde řeč. A přitom musí! Pohlédl na zamračeného tatínka a zachmuřenou maminku.

„Vy se kvůli mně hádáte?” vyrukoval na ně.

„Jak tě to napadlo?” reagoval tatínek.

„Samozřejmě že ne,” tvrdila maminka.

„Pavel říkal,” pokračoval Vítek, „že se jeho rodiče tak dlouho hádali, až se rozvedli.”

„Kdo je Pavel?” zajímalo tatínka.

„Spolužák. Sedíme spolu v lavici.”

„Ten spolužák, co mu v pololetí hrozila pětka z češtiny?” ověřovala si maminka.

„Už si to opravil, mami. Bude mít čtyřku.”

„To je terno,” pravila maminka. „Pěkného kamaráda máš.”

„Já s Pavlem nekamarádím. Mám mnohem lepšího kamaráda. Nejlepšího na světě. A právě to jsem vám chtěl...”

„To mě nezajímá,” ani tentokrát ho nenechala maminka domluvit. „Mě zajímá, proč se couráš městem!”

„Já se necoural. Chtěl jsem jít domů dřív. Jenže pak někam odvolali tu paní.”

„Jakou paní? Z tebe to leze jak z chlupaté deky.”

„Ředitelku z útulku,“ vysvětloval Vítek. „Řekla, že našli psa. A ona pro něj musela zajet. Tak chtěla, jestli bych tam nezůstal, než ho přiveze. Abych dohlíd na útulek. Psi mě poslouchají. A nikdo jiný tam už stejně nebyl.“

„Spadla z jahody naznak?“ dopálila se maminka. „To po tobě přece nemohla chtít! Nemůžeš mít útulek na zodpovědnost! Proč jsi nezavolał do skautu? Aby to vyřešili?“

„Protože jsem si nechal doma mobil.“

„Copak tam nemají pevnou linku?“

„V kanceláři jo. Ale tu ředitelka zamkla.“

„Já si na ně došlápnu,“ pokračovala rázně maminka.

„A ty pojd' sem. No, pojd' se mi ukázat na světlo. Šup, šup.“

Vítek se k mamince neochotně loudal.

„To svět neviděl,“ spráskla ruce maminka. „Jak to vypadáš? Ondro, podívej se na něj.“

Tatínek se na něj podíval. Maminka točila Vítkem dokola.

„Kde ses tak zřídil?“

Zničené kalhoty. Umouněný obličej. Zablácené oblečení. Ten kluk snad prošel kanálem.

„Ten kluk snad prošel kanálem,“ řekla nahlas. „To je hrůza, Vítku. Vždyť tohle ani pračka nevezme.“

„Trošku jsem se umazal. To je toho,“ mávl rukou Vítek.

Chtěl rodičům sdělit důležitou novinu. Ale copak se dostane ke slovu?

„Kam se na tebe hrabe tatínek. Tohle je horší než jeho montérky.“

„No, dovol,“ ohradil se tatínek.

„S útulkem máš utrum, Vítku,“ trestala ho maminka.

„Vždycky se vracíš jako špindíra.“

Vítkovi vhrkly slzy do očí. Hbitě si utřel mokré tváře. A s první slzou si rozmazal špínu po celém obličejí. Pak utekl do svého pokoje.

„Co to do něj vjelo?“ divila se Vítkovu výstupu maminka. „Já ho nepoznávám. Špinavý, umouněný, a navíc drzý. Jak za sebou práskl dveřmi! Ty tomu rozumíš?“

Tatínek uvažoval o svém podílu viny na Vítkově pozdním příchodu domů. Vstal od nedojedené večeře.

„Promluví si s ním, Hanko.“

Maminka svraštila obočí. O kloudné řeči s Vítkem měla silné pochybnosti.

„Dělej, jak myslíš. Jestli z něj dokážeš něco vydolovat, bude to spása. A dones mu večeři. Jídla se ani nedotkl.“

Maminka vyndala ze skříně tác, z trouby zapečené brambory se zeleninou a se sýrem, naložila Vítkovi vrchovatou porci a přidala skleničku vody. Srovnala k talíři příbor a přiložila ubrousek.

„Vyříd' mu, že ho na ten tábor odvezeš,“ podávala tác tatínkovi. „To mu udělá radost.“

Tatínek zkoprněl.

„Ale to jsme si zatím nedomluvili, Hanko.“

„Já tu Anglii nemůžu odříct. Jsme na mojí práci existenčně závislí. To musíš uznat.“

„To uznávám,“ potvrdil tatínek, „ale já už mám v Německu podepsanou smlouvu.“

„Odstup od ní.“

„Platil bych penále.“

„Hm, tak to jsme namydlení.“

Tatínek doufal, že si maminka Anglii rozmyslí. A maminka doufala, že si tatínek rozmyslí Německo. Oba se mýlili.

A zatímco tatínkovi těžkl tác v rukou, maminka uvažovala nahlas.

„Ledaže,“ v zamyšlení si přiložila ukazováček ke rtům, „bychom sehnali Vítkovi odvoz s některým z kamarádů ze skautu. Určitě na tábor někdo pojede autem. A připlatíme mu druhý turnus. Na to snad ještě máme. Zná obě družiny, mohlo by to klapnout. Zůstal by na táboře skoro celé prázdniny. Než se vrátíme z ciziny, bude o Vítka postaráno. Co myslíš, Ondro?“ zkoumavě se zahleděla tatínkovi do očí.

KAMARÁD

Vítek usnul dřív, než si stačil rozmyslet, jak získá souhlas rodičů k svému plánu. Dokonce dřív, než mu tatínek stačil donést večeři. Pláč ho natolik unavil, že si ani nevyčistil zuby. Jen se převlékl do pyžama a položil ukoptěnou tvář na polštář.

Spal tvrdě.

Ráno se probudil s hezkým pocitem. Pátral v duchu, kde se vzal, když šel spát o hladu a uražený. A kápl na to. Zdál se mu krásný sen. O místě, které neznal. Ale byl tam i jeho nejlepší

kamarád. Ten sen byl tak nádherný, že by si ho Vítek nejradši nakreslil. Ano, až bude mít čas, namaluje obrázek.

V koupelně se srazil s tatínkem. Tatínek se na Vítku přívětivě usmál. To bylo dobré znamení.

„Už se na mě nezlobíš?“ vyzvídal Vítek.

„Spíš je mi líto, že jsi nedodržel slib. Že jsem se v tobě zklamal.“

Vítkova dobrá nálada byla fuč.

„Tak šup. Nasnídat, obléknout a do školy. A rovnou si dej mobil do batohu.“

„Dneska se zavírá kvalifikace,“ upozornil Vítek.

„Klasifikace,“ opravil ho tatínek.

„Dyť já vím. Od zítřka budeme ve škole do počtu. Říkal Pavel.“

„To je ten rozumbrada?“

„Náhodou,“ zastal se ho Vítek, „Pavel se vyzná.“

„Tak proč s ním nekamarádíš?“

„Protože už nejlepšího kamaráda mám.“

„Fakt? A odkud je? Ze skautu?“

„Z útulku,“ řekl na rovinu Vítek.

„Tam přece docházíš sám.“

„On tam žije.“

„Podívej, Vítku,“ položil mu tatínek ruku na rameno, „přede mnou se nemusíš přetvařovat. Já vím, že si vymýšlíš. Nikdo kromě psů v útulku nežije.“

Vítek si skousl spodní ret.

„Copak sis ve skautu nenašel žádného kamaráda?“

„Ale jo.“

„Tak vidíš,“ pookřál tatínek. „Skaut je od toho, aby vznikala přátelství.“

„Jenže mně se nikdo z kluků nepodobá. Jsem úplně jinej.“

„A proto sis našel kamaráda v útulku,“ odvodil si tatínek.

„Dobře. On je dobrovolník z nějakého jiného oddílu? Jak se jmenuje?“

„Asta.“

„Ty mu říkáš příjmením?“

„Je to pes, tati.“

Tatínek oněměl úžasem.

„Já to se psy umím. A s tímhle obzvlášť,“ vmlouval se tatínkovi Vítek cestou do školy.

Vítek nebyl rád, že ho tatínek doprovází. Bylo to nanejvýš trapné. Ale zároveň s ním potřeboval probrat něco veledůležitého. Tak se podvolil. Ani tatínek neměl v plánu Vítku doprovázet, ale pes coby kamarád mu vrtal hlavou. Musel si se synem vážně promluvit.

„Se psem se nemůžeš kamarádit,“ opřel se do toho s gustem tatínek.

„S tímhle jo,“ protestoval Vítek.

„Vždyť je to hloupost – mít za nejlepšího kamaráda podvraťáka! To uznej.“

„Je to nadvraťák, tati,“ přesvědčoval ho Vítek. „Asi takhle velkéj,“ ukázal k pasu.

„To je hrůza,“ obrátil tatínek oči v sloup. „Můj kluk nemá kamaráda, není v žádné partě, nikomu se s ničím nesvěřuje, ale se psem si rozumí.“

„Přesně!“ zvolal Vítek. „Teď jsi to vystih.“

„Nechtěl bys radši rybičky?“ vnucoval mu nenápadně tatínek.

„Co bych s nima dělal?“

Měli přejít silnici, ale Vítek se zastavil.

„Tati, já ti slibuju, že už nikdy nepřijdu domů pozdě. A nikdy si nezapomenu mobil. Jen mi, prosím tě, dovol chodit do útulku!“

„Slyšel jsi maminku,“ opáčil tatínek zvolna. „Nechce, abys měl s útlkem cokoli společného. A kromě toho, stejně pojeděš na tábor. Nemá to smysl.“

„Já na tábor nepojedu,“ vzpřičil se Vítek. „Chci chodit do útulku. I o prázdninách.“

„Vítku, víš, co nás ten tábor stál peněz?“

A ještě bude stát, dodal pro sebe v duchu tatínek. Jestli připlatí Vítkovi další turnus, bude to darda. Záleží, jak se maminka dohodne s vedoucím tábora.

Tatínek vzal Vítku za ruku. Ale Vítek se mu vytrhnul. Ještě to tak! Někdo je uvidí a bude se Vítkovi posmívat.

„Já už slíbil, že dneska do útulku přijdu,“ upozornil Vítek tatínka. „Musím tam jít. Jinak mi ve skautu strhnou body.“

„Omluvím tě,“ řekl tatínek a postrčením popohnal Vítku k chůzi.

Za pět minut zvoní!

„Tentokrát budu tutově doma včas, tati. Prosím tě, pusť mě. Já už budu hodnej.“

Tatínek si povzdechl.

„Dobře, domluvíme se takhle: Dneska ti útulek dovolím.“

„Super!“ zajásal Vítek.

„Počkej, počkej,“ krotl ho tatínek. „Něco za něco. Budeš doma ve tři čtvrtě na šest. Ani o minutu později.“

„Slibuju.“

„A opravíš si prospěch.“

„To už nestihnu. Máme přece uzavřenou klasifikaci.“

„To samozřejmě vím,“ hájil se tatínek, „ale budeš se učit o prázdninách.“

„Jasan. Pro psa udělám všechno, tati. Čestný skautský.“

HLAD

V sedmnáct hodin čtyřicet čtyři minuty zapadly klíče do zámku. Tatínkovi spadl kámen ze srdce. Od čtyř hodin byl jako na trní. Párkrát vyfukal Vítkovi esemesku, ale zase ji smazal. Kdyby ji odeslal, ukázal by, že mu nedůvěřuje. A to nechtěl.

Vítek se přihnul domů jako namydlený blesk. Přezul se, hodil batoh do dětského pokoje a vpadl do obývacího.

„Tak jsem to stih, tati. Nazdar!“

„No nazdar,“ prohlédl si tatínek jeho zamazaný zevnějšek.

„Ty bys potřeboval vygruntovat.“

Vítek se zazubil.

„To říká babička.“

„Co?“

„Vygruntovat.“

„Aha. Příklad si vezmi tepláky na převlečení,“ nabádal tatínek Vítka vážně.

„Jsou mi moc těsný. Máš hotovou večeři?“

„Neobědváš?“

„Obědváš,“ potvrdil Vítek.

„Tak ti maminka neudělala svačinu?“

„Tu jsem dávno sněd.“

„Stejně počkáme na maminku. Až přijde, něco uvaří.“

„Nemusíme čekat. Zvlád bych uvařit špagety. Jen kdybys mi pomoh zahladit stopy. Abych zase od mamky nedostal, že dělám v kuchyni binec.“

Tatínkovi se do vaření nechtělo.

„Jak bylo v útulku?“ hrál tedy o čas.

„Super. Už tam byl ten nový pes, co ho ředitelka minule přivezla. Ale mají tam plno. Děsně rychle potřebujou uvolnit místo. Je to kritický.“

„Hm.“

„Hele, tati, nutně potřebuju pro útulek potvrzení. Chtěl jsem vám to říct dřív, ale to se prostě nedalo.“

„Jaké potvrzení?“ vybral si tatínek nejdůležitější část Vítkova proslovu.

„Souhlas takovej jako. Kvůli psu, víš?“

„Jdi s tím psem do pad'ous,“ odbyl Vítkovu neobjasněnou žádost tatínek. Tu výpomoc v útulku jim byl čert dlužen. Místo s kluky se Vítek přátelí se psy. To je šílenost. „Běž si umýt ruce,“ přikázal Vítkovi.

„Myl jsem si je v útulku.“

„Běž si je umýt ještě jednou. Uděláme špagety.“

Tatínka lenost vařit nepřešla, ale doufal, že při kuchtění už o psu nepadne ani slovo.

Vítek prohodil cosi o zbytečné spotřebě vody a o tom, že nutně potřebuje probrat to potvrzení, poslušně však odkvačil do koupelny. Hlad určoval pravidla. Při vaření to znova tatínkovi přednese.

Ale všechno dopadlo jinak. Tatínek totiž natočil vodu do hrnce a hodil do ní špagety.

„Co to děláš, tatí?“ vyděsil se Vítek a myšlenka na potvrzení byla fuč.

Otřel si ruce do kalhot a přiskočil ke sporáku, aby špagety ze studené vody vyndal.

„Nejdřív se vaří voda, pak tam šoupneš špagety. Osolils ji? Tu vodu?“

„Kde je sůl?“ zeptal se tatínek.

V kuchyni vládla maminka. Když vařila, on se díval na televizi, nebo poslouchal rádio.

„Tamhle,“ ukázal Vítek a už se natahoval k poličce s kořenkami. Sáhl po dóze.

„Ty se vyznáš! Odkdy umíš vařit?“ zaujalo tatínka.

„Od té doby, co chodím do skautu. Jé, mamka jde,“ zaradoval se Vítek.

V zámku zarachotil klíč.

Maminka byla jako v Jiříkově vidění. Táta s Vítkem vaří? Malý zázrak. Ne, velký zázrak. A zrovna se jí hodí. Je unavená z práce. A neustále ji pronásledují myšlenky na Vítkovy prázdniny. Dva měsíce na táboře. Půjde to? Zapomněla zavolat vedoucímu tábora. A zapomněla cestou z práce nakoupit. Hlava děravá. Ovšem na špagety se jí sbíhaly sliny. Má je ráda s mletým masem na cibulce. Nebo s pórkem a s česnekem. Tady se zdá, že budou obyčejné. Se sýrem, co zbyl po zapékaných bramborách. Nevadí. Kolik kluků ve Vítkově věku vaří? Žádného nezná. Byla na Vítku hrdá. Ale nechala si to pro sebe.

„Jak bylo ve škole, Vítku?“ zeptala se místo pochvaly.

„Ušlo to.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Životopes.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.